

Wspieranie wychowawczej roli rodzica - sztuka porozumiewania się z dzieckiem

1. Sztuka porozumiewania się z dzieckiem

Niby prosta sprawa. A jednak. Dziecko to człowiek, który uczy się zachowania od nas dorosłych. Szuka naszej aprobaty, chce być doceniony, kochany, pragnie czuć się bezpiecznie. Dziecko to człowiek bardzo wrażliwy, którego łatwo zranić, łatwo odwrócić od siebie. Chłód emocjonalny i błędy wychowawcze sprawiają, że w zasobnych, pozornie dobrych domach wyrastają ludzie agresywni i okrutni. Coraz gorzej radzą sobie dorośli z przekazywaniem młodemu pokoleniu pozytywnego systemu wartości! W tych warunkach wychowywana młodzież pozostaje wyalienowana od norm społecznych, wartości, własnego zachowania, własnych poglądów i innych ludzi. Ci rodzice, którzy karzą fizycznie lub psychicznie dziecko za agresję, modelują i kształtują te właśnie zachowania, które starają się wyeliminować. Rodzice, którzy porównują swoje dzieci do rodzeństwa lub do kolegów, wykazując, że oni robią coś lepiej, staranniej niszczą w dziecku dobry obraz samego siebie, a wywołują urazy, zawiść i agresję. Broniąc się przed negatywnym porównaniem, dziecko złości się, niszczy przedmioty lub atakuje inne osoby, najczęściej słabsze. Kary fizyczne przyczyniają się do utrwalenia niepożądanego zachowania. Bicie dziecka przez osobę kochaną wytwarza w nim przekonanie, że jeśli coś jest ważne dla człowieka, to może on użyć siły fizycznej. Model takiej agresywnej rodziny przenoszony jest na inne sytuacje (szkoła, podwórko, praca) czy generalizowany na całe życie, a tym samym na przyszłą własną rodzinę. Każde upokorzenie dziecka jest formą przemocy emocjonalnej. Najczęstszą formą tego rodzaju przemocy są: groźby, ostrzeżenia, wrzaski i przekleństwa, wyzwiska, poniżanie godności dziecka, odmawianie mu wartości, zakłócenie prawa do intymności, izolacja, groźby wyrzucenia z domu lub wysłania do poprawczaka. Maltretowanie psychiczne nie pozostawia śladów na ciele, ale wywołuje negatywne przeżycia: strach, obawę, poczucie niesprawiedliwości, mniejszej wartości, świadomości braku miłości rodziców i budzi chęć do zemsty.

Nie wszystkie dzieci reagują agresją. Niektóre przyjmują postawę wycofania się i depresyjną. Są zamknięte w sobie, nie nawiązują kontaktów z otoczeniem, żyją w swoim zamkniętym świecie. Mogą u nich wystąpić zaburzenia mowy, zaburzenia snu, tiki lub inne dolegliwości psychosomatyczne. Przez obraz przemocy, dziecko zdobywa wiedzę, że przemoc istnieje i jak się ją wykorzystuje. Jeśli dom funkcjonuje prawidłowo i od strony wychowawczej i emocjonalnej, to dziecko w nim wychowywane jest w pewien sposób chronione przed złymi, niepożądanymi wpływami. Jak wychować, by wyrosły na ludzi dobrych, wrażliwych na drugiego człowieka? Co robić by były zadowolone z siebie, otwarte na świat, chciały go poznawać i zmieniać na lepsze? Co robić by umiały żyć i kochać tak, by nie ranić i nie krzywdzić innych?

Stwarzać możliwości samodzielnej pracy oraz samokontroli.

Okazywać zainteresowanie sprawami dziecka poprzez:

- Aktywne słuchanie.
- Kontakt wzrokowy.
- Uśmiech.
- Spokój i opanowanie w reakcjach.

-
- Kontakt przez dotyk.

Stwarzać atmosferę akceptacji i zrozumienia.

Nie karać, nie grozić.

Grzecznie zwracać uwagę.

Żartować.

Negocjować.

Iść na kompromis.

Pokojowo załatwiać spór.

Omówić różnice poglądów.

Zmodyfikowana: 2 listopad 2022 18:46